

רוחאטי ובוואלטי הענקים האצחיקים

תומר רוזן גרייס

פרק שמיני: רומלי ובומלי ביער האפל

ברב היערות שבארץ הענקים, העצים היו יותר נמוכים מרומלי ובומלי בעצמם. הם הגיעו להם רק עד הבטן בערך, או הכי הרבה עד לצוואר.

אבל ביער האפל העצים היו יותר גבוהים אפלו מן הענקים! וזה אומר, שהם היו גבוהים מאוד מאוד, וגם גדולים וצבתיים מאוד. היו להם המון ענפים, ועליהם המון עלים, ולחלק מהם היו שרשים שנתלו באויר, והיו מטפסים בעלי פרות משנים שטפסו על העצים.

"בומלי, היית כבר פעם ביער הזה?" שאל רומלי כשנכנס אל היער.

"לא ממש בפנים, " אמר בומלי, "אבל מזמן כבר רציתי לראות איך זה בתוך היער האפל."

"גם אני, " אמר רומלי.

"ממש חשוף פה, " אמר בומלי.

"יש לך פנס?" שאל רומלי.

"לא, " ענה בומלי.

"אני מרגיש כל מיני דברים ברגלים שלי ולא יודע מהם, " אמר רומלי.

"גם אני. תזהר לא לפל, " אמר בומלי. "אני חושב שאלה שרשים שבולטים מעל האדמה."

הם שמעו צפורים מציצות וצנחות משנות, שהם לא ידעו מי עושה אותן.

"מענין אם נפגש פה מישהו או נראה פה משהו מענין, " אמר רומלי.

באותו רגע ממש הגיעה חבורת קופים אל ראש העץ שמתחתיו הלכו שני הענקים. הקופים זנקו מענף לענף בצורת זרועותיהם החזקות וצנחו זה לזה בשפה שרומלי ובומלי לא הבינו.

"תראה כמה קופים!" התפלא רומלי והרים את ראשו כדי לראות אותם.

ממש באותו רגע עברו ליד אֶזְנוֹ וּמוֹל פָּנָיו כְּמָה קוֹפִים בְּבֵת אַחַת.

רוֹמְלֵי נְבֵהל קָצַת וְהִתְבַּלְבַּל. הִרְגֵּל שְׁלוֹ, שֶׁהִיְתָה רְחוּק לְמִטָּה עַל הָאֲדָמָה, נִתְקַלָּה בְּשֵׁרֶשׁ עֵץ גָּדוֹל וּבּוֹלֵט, וְרוֹמְלֵי הִתְנַדְּד וְהִרְגִישׁ שֶׁהוּא תִכְףּ נוֹפֵל. הוּא הָרִים אֶת יָדוֹ וְתַפֵּס בְּעֵנָף שֶׁהִיָּה מַעְלָיו, אֲבָל הֵעֵנָף הִיָּה דַק וְנִשְׁבַּר בְּקִלּוֹת, כִּי רוֹמְלֵי הִיָּה כְּבֵד מְאֹד.

בוֹמְלֵי רָאָה אֶת רוֹמְלֵי מוֹעֵד וְצוֹנַח לְמִטָּה. קוֹל עֵנָפִים נִשְׁבָּרִים וּמִתְפַּצְּחִים נִשְׁמַע מִסְבִּיב, וְ-בוֹמְס! – רוֹמְלֵי נָפַל עַל קַרְקָעִית הַיַּעַר.

בוֹמְלֵי הִתְכּוֹפֵף בֵּין הָעֵצִים בַּחֲשָׁף, לְבַדֵּק מָה שְׁלוֹמוֹ.

”אוי, רוֹמְלֵי, מָה קָרָה לָךְ? אֵיךְ נִפְלַת כָּכָה?” שָׁאַל בוֹמְלֵי בְּדָאָגָה. ”אַתָּה בְּסִדְרִי?”

”אֲנִי... לֹא כָל כָּךְ... זֹאת אוֹמְרָת, כֹּן, אֲנִי בְּסִדְרִי, אֲבָל קָצַת כּוֹאֵב לִי כָל הַגּוּף, מְזֵל שְׁכֵלוֹם לֹא נִכְנַס לִי לְעֵינָיִם.”

”תִּרְאֶה, יֵשׁ לָךְ שְׂרִיטָה גְדוֹלָה עַל הַיָּד, אֲנִי רוֹאָה אוֹתָהּ אֶפְלוּ בַּחֲשָׁף, מִסָּכָן...” אָמַר בוֹמְלֵי.

”זֶה הַקּוֹפִים הָאֵלֶּה, הֵם הִבְהִילוּ אוֹתִי,” נֶאֱנַק רוֹמְלֵי.

”בּוֹא, אֲנִי אֶעֱזָר לָךְ לָקוּם,” אָמַר בוֹמְלֵי.

בוֹמְלֵי נָתַן לְרוֹמְלֵי הָעֵנֶק יָד וּמָשָׁף אוֹתוֹ חֲזָק, עַד שֶׁרוֹמְלֵי הִצְלִיחַ לְעַמֵּד שׁוֹב. הוּא הִמְשִׁיף עֲכָשׁוֹ לְלֶכֶת הִרְבֵּה יוֹתֵר בְּזִהִירוֹת וְהָרִים אֶת הַרְגָלִים שְׁלוֹ כָּל הַזְּמַן.

לְאֵט לְאֵט, הָעֵינָיִם שִׁלְּהֵם הִתְרַגְּלוּ לַחֲשָׁף, וְעֲכָשׁוֹ הֵם רָאוּ יוֹתֵר טוֹב.

”תִּרְאֶה מָה זֶה!” לָחַשׁ פְּתָאוּם רוֹמְלֵי.

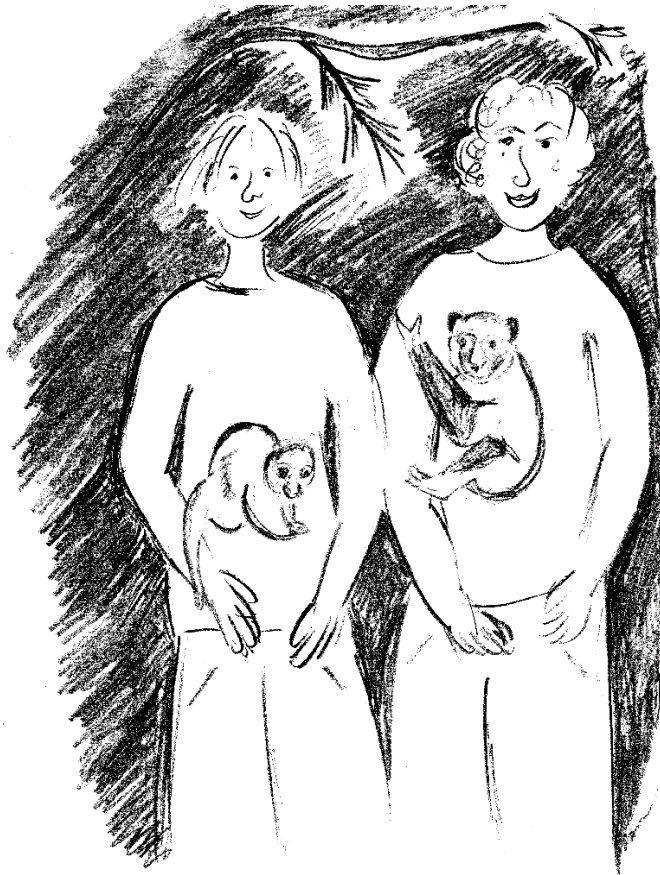
”מָה? אֵיפֹה?” שָׁאַל בוֹמְלֵי.

”כָּאֵן, יֵשׁ פֹּה חִיָּה כְּזֹאת חֲמוּדָה,” אָמַר רוֹמְלֵי, וּבוֹמְלֵי הִצְלִיחַ עֲכָשׁוֹ לְרָאוֹת אוֹתָהּ – זֹאת הִיְתָה חִיָּה חֲמוּדָה וּקְטֵנָה, עִם שֵׁעַר אֶרֶץ בְּצִבֵּעַ חוּם כְּהָה וְלָבָן. הִיא הִיְתָה זָפָה מְאֹד. ”זֶה לְמוֹר!” קָרָא בוֹמְלֵי נִרְגָּשׁ, ”וְתִרְאֶה, שֵׁם יֵשׁ עוֹד כְּמָה!”

וּבְאֵמֶת, חֲבוּרָה שֶׁל לְמוֹרִים הִתְרוֹצְצוּ וְטָפְסוּ עַל עֵץ אֶחָד לְיָדָם וְהִשְׁתּוֹבְבוּ וְצָהְלוּ בְּצוּחוֹת שֶׁל לְמוֹרִים.

”הֵם חֲמוּדִים כָּל כָּךְ,” קָרָא רוֹמְלֵי, ”אֲנִי רוֹצֶה לְלַטֵּף אֶחָד!”

"חכה, אולי הוא ישרט אותך?" דאג בומלי. אבל אז קרה משהו מפתיע מאוד. הלמור התחיל פתאום בעצמו לטפס על היד של רומלי, ומשם עבר אל הכתף שלו, ומשם לבטן שלו, ונרד למטה על הרגלים שלו, ומשם קפץ אל האדמה, ואז חזר וטפס למעלה דרך הרגל השנייה של רומלי הענק.

"הוא חושב שאני עץ!" צהל רומלי.

"נכון, באמת!" צחק בומלי, "תראה, למור אחד מטפס גם עלי עכשו!"

רומלי ובומלי ניסו לא לזוז, כדי שהלמורים ימשיכו לחשב שהם עצים ולטפס עליהם. וזה הצליח להם! פי די מהר, כל הלמורים שחקו וטפסו וקפצו עליהם, שמחים ועליזים.

היתה זו שעה קסומה ומשעשעת מאוד בשביל רומלי ובומלי. אבל אז התחיל לגרד לבומלי בבטן. וכשהוא הזיז את ידו כדי לגרד את בטנו, הלמורים נבהלו וברחו.

"אוי, לא התכוננתי להבהיל אתכם," קרא בומלי באכזבה, אבל קולו הרם רק הבהיל אותם עוד יותר.

"הנה, קחו," אמר הפעם בשקט, הוציא מכיסו כמה צנימים מעוכים שמצא שם והושיט להם.

הלמורים התקרבו עכשו בזהירות, ואז אחד מהם תפס פרור בפיו, ואז עוד אחד, ועד מהרה זללו כלם את הצנימים היבשים.

"טוב, חמודים, נראה לי שאני צריך ללכת עכשו," אמר בומלי, "אבל אולי אני אבוא לבקר אתכם שוב. בוא, רומלי, בוא נמשיך ללכת."

"לאן אנחנו הולכים בעצם?" שאל רומלי.

"לָאן שְׁנַחֲלִיט, " עָנָה בּוּמְלִי.

"אֲנִי שְׁמַעְתִּי, שְׂאֲחָרֵי הַיַּעַר יֵשׁ הֵר מְאֹד גְּבוּהָ, שְׁנִרְאָה כְּמוֹ כּוֹבֵעַ שֶׁל קוֹסֶס. אוּלַי נִלְדָּה לְרֵאוֹת אוֹתוֹ?" הֲצִיעַ רוּמְלִי.

"זֶה רְעִיוֹן כְּבִיר! טוֹב, בּוֹא נִלְדָּה לְרֵאוֹת אוֹתוֹ, אִזְ כִּדְאֵי שְׁנִלְדָּה יוֹתֵר מֵהֵר, " אָמַר בּוּמְלִי.

"אֲבָל בְּזִהִירוֹת, שְׁלֹא נִפְל שׁוֹב, " אָמַר רוּמְלִי.

וְכֵן הֵם עָזְבוּ אֶת לְהַקֵּת הַלְמוּרִים וְהִלְכוּ בְּזִהִירוֹת דְּרָךְ הַיַּעַר, עַד שֶׁהִגִּיעוּ לְעֵבְרוּ הַשְּׁנִי.

כְּשֶׁהֵם נִצְאוּ מִן הַיַּעַר, רָאוּ רוּמְלִי וּבוּמְלִי לְפָנֵיהֶם הֵר גְּבוּהָ מְאֹד, שֶׁבְּאֵמֶת נִרְאָה כְּמוֹ כּוֹבֵעַ שֶׁל קוֹסֶס. הִזָּה לוֹ קֶצֶה מְחֻדָּד וְעֵשֶׂן הַתִּמְרָה מִפְּסָגָתוֹ. הֵהָר הִזָּה הָיָה גְבוּהָ כְּמוֹ כְּמָה עֲנָקִים שְׁעוֹמְדִים אֶחָד עַל הַשְּׁנִי.

"תִּרְאָה, רוּמְלִי!" קָרָא בּוּמְלִי, "זֶה הֵר מִדְּהִים!"

"וְתִרְאָה אֶת הָעֵשֶׂן הַזֶּה בְּקֶצֶה שְׁלוֹ, " הִתְפַּעֵל רוּמְלִי, "זֶה נִרְאָה כְּמוֹ הֵר קְסָמִים!"

"אוּלַי הוּא בְּאֵמֶת הֵר קְסָמִים?" הֲצִיעַ בּוּמְלִי.

"אוּלַי בְּאֵמֶת?" אָמַר רוּמְלִי, "תִּצָּאָר לָךְ מָה זְכָל לְקֵרוֹת, אִם זֶה הִזָּה הֵר שֶׁל קְסָמִים!"

"אֲתָה אוֹמֵר שֶׁכִּדְאֵי לָנוּ לְנִסּוֹת לְטַפֵּס עָלָיו וְלִרְאוֹת מָה יֵשׁ בְּקֶצֶה שְׁלוֹ?" שָׁאַל בּוּמְלִי.

"בְּטַח!" אָמַר רוּמְלִי, "בּוֹא נִתְחִיל!"

וּשְׁנֵיהֶם הִחִלוּ לְטַפֵּס בְּשִׁבִיל שֶׁהִתְפַּתֵּל מִן הַיַּעַר בְּמַעֲלָה הֵהָר.

